Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	17C/4/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5116200466
Dátum vydania rozhodnutia:	15. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Anna Majeriková
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2017:5116200466.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní sudcom JUDr. Annou Majerikovou v spore žalobcu: A.. E.. H. R., LL.M., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXXX/XX, B., právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., Sládkovičova 13, Žilina, IČO: 47 232 075, proti žalovanému: Slovenská republika zast. Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava I., o náhradu škody vo výške 21.217,89 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 103,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 20.2.2015 až do zaplatenia z a s t a v u j e .

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.113,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.113,95 eur od 22.5.2015 až do zaplatenia, a to titulom majetkovej ujmy, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.000 eur od 22.5.2015 až do zaplatenia titulom nemajetkovej ujmy, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a .

V. Žiadna zo strán sporu n e m á na náhradu trov konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 12.1.2016 domáhal súdneho rozhodnutia, v ktorom by súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 1.217,89 eur titulom skutočnej škody a nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, ktorá vznikla z dôvodu vedeného trestného stíhania voči žalobcovi.

2. Svoj nárok na náhradu škody odôvodňoval tým, že dňa 31.3.2011 prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina pod č. j. 3Pv 676/10-20 podal na základe trestného oznámenia oznamovateľky L. R. na žalobcu obžalobu pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú vyživovaciu povinnosť. Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 28T 39/2011-851 zo dňa 14.5.2013 v spojení s opravným uznesením OS Žilina č.k. 28T 39/2011 zo dňa 7.8.2013 žalobcu uznal za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmienečným odkladom a skúšobnou dobou vo výmere 1 rok s tým, že mu bola zároveň uložená povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 1To 97/2013-886 zo dňa 22.10.2013 zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 14.5.2013 a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Okresný súd Žilina po doplnení dokazovania rozsudkom č.k. 28T 39/2011-921 zo dňa 20.3.2014 obžalovaného žalobcu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil

spod obžaloby pre skutok uvedený v obžalobe zo dňa 31.3.2011, pretože skutok nie je trestným činom. Proti rozsudku okresného súdu podala dňa 29.5.2014 okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina odvolanie a Krajský súd v Žiline ako odvolací súd uznesením č.k. 1To 47/2014-955 zo dňa 12.8.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12.8.2014, odvolanie prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodné.

3. Nárok na náhradu škody vo výške 1.217,89 eur odôvodňoval v súvislosti s trestným konaním, žalobcovi vznikla škoda spočívajúca v nákladoch na zaplatené trovy obhajoby, ktoré boli vyčíslené v súlade s vyhláškou a uplatnil aj nemajetkovú ujmu vo výške 20 tisíc eur s tým, že iba samotné konštatovanie, že došlo k porušeniu práva poškodeného, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím, resp. vedeným trestným stíhaním a išlo o závažný zásah do jeho osobnostných práv, ktorý vyvolával ďalšie negatívne dopady na jeho osobný, pracovný a spoločenský život predovšetkým z hľadiska intenzity trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých poškodenému. Vedené trestné stíhanie bolo pre neho záťažou, zasahovalo do jeho dobrej povesti, a to tým skôr, že sa jednalo o obvinenie, ktoré bolo preukázané ako nepravdivé a potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu. Žalobca pociťoval ujmu aj v pracovnej a spoločenskej oblasti ako advokátsky koncipient, znalec, predseda skúšobnej komisie pre odborné skúšky znalcov s perspektívou vykonávania prednášok na UMB v Banskej Bystrici. Fakulta práva po tom, ako nadobudla vedomosť o trestnom stíhaní na základe dotazu orgánov činných v trestnom konaní z etických dôvodov neumožnila žalobcovi ako osobe trestne stíhanej vykonávať odborné činnosti, utrpela aj jeho povesť spoločnosti medzi známymi, čo spôsobovalo ďalšie problémy aj v rodinnom a osobnom živote a zasiahlo aj do jeho psychického stavu. Stratil kontakt s viacerými známymi a priateľmi a poškodený sa vnútorne ťažko vyrovnával so vznesením obvinenia, vykonávaním úkonov trestného konania i možnou hrozbou trestu. Pociťoval ujmu na svoju osobnosť tým, že sa znižovala jeho česť u iných ľudí a tým ohrozovala vážnosť a dôstojnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti, ktoré všetky tieto dôsledky, negatívne hodnotiace úsudky nepriaznivo vplývali na jeho život.

4. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadosťou zo dňa 3.11.2014 žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ako i nemajetkovej ujmy a ministerstvo spravodlivosti predmetnú žiadosť žalobcu listom zo dňa 10.12.2014 postúpilo Generálnej prokuratúre SR ako orgánu príslušnému v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona a následne generálna prokuratúra listom zo dňa 16.12.2014 postúpila predmetnú žiadosť žalobcu naspäť ministerstvu spravodlivosti, ktoré opätovne listom zo dňa 10.2.2015 postúpilo žiadosť generálnej prokuratúre. Generálna prokuratúra listom zo dňa 20.2.2015 oznámila právnemu zástupcovi žalobcu, že zotrváva na právnom závere, že generálna prokuratúra nie je orgánom, ktorý by mal v danej veci konať. Keďže žalovaný nárok na náhradu škody dobrovoľne neuspokojil, žalobca si zároveň uplatnil aj úrok z omeškania 5,05 % ročne od 20.2.2015 podľa § 16 ods. 4 posledná veta zákona č. 514/2003 Z. z., t.j. v deň oznámenia, že žalovaný neuspokojí nárok žalobcu až do zaplatenia. Zároveň si uplatnil i náhradu trov konania.

5. Žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 25.2.2016 k podanej žalobe uviedol, že nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva a tento žiada zamietnuť. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzuje nárok na náhradu škody uznesenie vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-656/OVK-ZA-2010 zo dňa 4.8.2010 o vznesení obvinenia voči jeho osobe, a to z dôvodu, že uvedené trestné konanie skončilo rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn. 28T 39/2011 zo dňa 20.3.2014, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Má zato, že neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Iný záver by nepochybne viedol k popretiu zákonnej ústavnej zásady o prezumpcii neviny, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t.j. prípravného konania, ktoré by fakticky stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Zákon predpokladá ako ďalšie štádium trestného konania konanie pred súdom (súdne konanie), v ktorom súd ako jediný Ústavou SR a zákonom zmocnený orgán rozhodne o vine, resp. nevine obvineného. Žalovaný má vedomosť o rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, z ktorých niektoré prijali záver o tom, že v prípade posudzovania

zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania vznesení obvinenia, má oslobodzujúci rozsudok rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, k čomu dospeli tzv. extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z. z. a s takýmto záverom nie je možné súhlasiť, nakoľko popiera základný účel trestného konania a vytvára neprípustný nátlak súdnej moci na činnosť orgánov v trestnom konaní. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný v tejto veci už samotný náklad nároku uplatňovaného žalobcom, z ktorého dôvodu žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

6. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi produkovanými stranami sporu, výsluchom strán sporu, svedkov, pričom dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

7. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Žiline ČVS:ORP-656/OVK-ZA-2010 zo dňa 4.8.2010 (č.l. 96) bolo začaté stíhanie žalobcu ako obvineného za prečin zanedbania povinnej výživy, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že je povinný zo Zákona o rodine súbežne s poukázaním na § 7 Trestného poriadku o posudzovaní predbežných otázok prispievať na výživu svojich synov na každého po 220 eur vždy ku prvému dňu v mesiaci k rukám matky detí a túto vyživovaciu povinnosť si neplní od 15.4.2008 doposiaľ, čím zavinil dlh voči matke detí sumu vo výške 12.540 eur, a tým spáchal skutok závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas.

8. Okresná prokuratúra Žilina č. 3Pv 676/10-6 zo dňa 13.9.2010 (č.l. 97) v trestnej veci vedenej proti obvinenému žalobcovi pre prečin zanedbania povinnej výživy rozhodla, že sťažnosť obvineného žalobcu podanú dňa 9.8.2010 proti uzneseniu vyšetrovateľky PZ OR PZ Žilina ČVS: ORP-656/OVK-ZA-2010 zo dňa 4.8.2010 o vznesení obvinenia ako nedôvodnú.

9. Dňa 31.3.2011 bola doručená Okresnou prokuratúrou Žilina obžaloba na obvineného a bolo pridelené trestné konanie sp. zn. 28T 39/2011 (č.l. 8) a rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 28T 39/2011-921 zo dňa 20.3.2014 (č.l. 45) obžalovaný žalobca spod obžaloby oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom.

10. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015 jednoznačne judikoval „ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z . o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 1.1.2013 Generálna prokuratúra SR. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v tomto konaní súd z úradnej povinnosti“.

11. Žalobca v priebehu konania zotrval na svojej argumentácii v spore ako táto vyplýva z vyššie opísaných písomných podaní, podstatu nároku na náhradu škody odvodzoval od výsledku trestného konania, kedy žalobca bol spod obžaloby oslobodený a ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť. Za rozhodujúce kritérium zákonnosti konania vedeného orgánmi verejnej moci je výsledok tohto konania. Trestné stíhanie začalo uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 4.8.2010, voči ktorému podal žalobca, ako osoba obvinená, sťažnosť v zákonnej lehote, ktorá bola rozhodnutím okresného prokurátora Žilina zo dňa 13.9.2010 zamietnutá ako nedôvodná. Následne pokračovalo trestné stíhanie žalobcu a toto trvalo až do právoplatného rozhodnutia odvolacieho Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.8.2014, ktorým bol žalobca spod obžaloby právoplatne oslobodený. Žalobca si plnil svoju vyživovaciu povinnosť a zabezpečoval svojim deťom všetko tak, aby mali zabezpečené pre ich riadny vývin, výchovu a vývoj. Už počas trestného stíhania viackrát deklaroval pred orgánmi činnými v trestnom konaní vrátane prokuratúry, aby trestné stíhanie bolo ako nedôvodné zastavené, a to už vo svojom podaní zo dňa 9.3.2011, pričom napriek tomu trestné stíhanie trvalo štyri roky. Žalobca dovtedy absolútne bezúhonná osoba ako osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním s viacerými titulmi vykonávajúc činnosť znalca zapísaného v zozname znalcov, zapísaného v zozname koncipientov SAK, takto musel po celé štyri roky znášať nedôvodnosť tohto trestného stíhania a v tejto oblasti tak znaleckej, ako i advokátskeho koncipienta malo toto nepriaznivú ujmu na jeho postavení. V rámci trestného konania

mal zvoleného advokáta a za úkony právnej pomoci zaplatil sumu 1.217,89 eur a titulom nároku na nemajetkovú ujmu uplatňuje umu 20 tisíc eur.

12. Žalovaný v rámci vyjadrenia v priebehu konania zotrval na svojej argumentácii v spore tak, ako vyplýva z písomného podania a doplnil svoje vyjadrenie, pokiaľ sa týka vyčíslenej náhrady škody. Uviedol, že v spisovom materiáli nie sú zadokumentované porady s klientom uvedené vo vyúčtovaní pod bodom 1, 3, 5 a 8. Tiež namietal výšku uplatneného nároku pod bodom 4/, 6/, 7/, 10/, 11/ kde je uplatnená odmena nesprávne. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy popiera skutkové tvrdenia žalobcu, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť spoločnosti. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný, nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej existencii, ale príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodlivý následok nenastal. Teda v tomto smere nebol produkovaný žiadny dôkaz o takom zásahu do osobnostných práv, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku z titulu nemajetkovej ujmy. Žalovaný taktiež v rámci svojho vyjadrenia tvrdil, že žalobca si svojím konaním trestné stíhanie zavinil sám a akákoľvek náhrada škody by nebola preto v súlade s dobrými mravmi. Pri analogickej aplikácii ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. by sa mal súd vysporiadať s otázkou či si žalobca trestné stíhanie zavinil alebo nezavinil. Je teda potrebné odpovedať na otázku, čo bolo príčinou toho, že vo veci začali konať orgány činné v trestnom konaní. Podľa názoru žalovaného v tejto veci možno jednoznačne vysloviť, že nešlo o žiadny svojvoľný postup týchto orgánov, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu ku skutku, ktorý sa stal. Dôvodom pre vznesenie obvinenia bolo konanie žalobcu, ktoré bolo protiprávne a až na základe dokazovania vykonaného na hlavom pojednávaní a po rozhodovaní odvolacieho súdu bolo vyhodnotené jeho konanie ako konanie, ktoré nenapĺňuje skutkovú podstatu trestného činu.

13. Žalobca udával, že je vedený v zozname znalcov a do začatia tohto trestného stíhania dostávalo sa mu takej pocty, že bol priamo menovaný predsedom skúšobných komisií a následne ako začalo trestné stíhanie, bola rozposlaná žiadosť vyšetrovateľa o hodnotiace správy a následne mu bolo oznámené, že nemôže vykonávať funkciu predsedu skúšobnej komisie, nakoľko by sa možní znalci mohli sťažovať, že skúša ich znalec, voči ktorému prebieha trestné konanie. Taktiež bol zapísaný v zozname SAK a bol povinný oznámiť prebiehajúce trestné konanie, pričom tiež s prodekanom právnickej fakulty bol predbežne dohodnutý na externej výuke a prednášaní denným študentom a následne mu bolo oznámené, že vzhľadom na prebiehajúce konanie nemôže prednášať ani vyučovať. Bol tiež zamestnaný ako koncipient v AK JUDr. Márie Mihálikovej a ako advokátsky koncipient nemohol sa zúčastňovať pojednávaní. Veľa známych odmietalo sa s ním stretávať a rokovať o pracovných veciach, stratil tak dôveru medzi odbornými kolegami. Podaním zo dňa 26.6.2017 predložil dôkaz k realizovaným poradám a v časti istiny vo výške 103,85 eur žalobný návrh zobral späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť a nárok na náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia uplatnil vo výške 1.114 eur.

14. Žalobca predložil výpis zo zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, deň zápisu 4.5.2007 z ktorého vplýva, že žalobca je zapísaný ako znalec pre odbory - Ekonómia a manažment, Účtovníctvo a daňovníctvo, Personalistika, Kontroling, ako miesto výkonu činnosti Jozefská 17, Bratislava, zamestnávateľa EKOINVEST Bratislava, s.r.o. Ako advokátsky koncipient Slovenskej advokátskej komory je žalobca zapísaný pod č. 4587. Na žiadosť OR PZ o podanie správy Univerzita Mateja Bela, Právnická fakulta, Banská Bystrica listom zo dňa 23.11.2010 oznámila, že žalobca študoval na fakulte v čase od 6.10.2005 do 12.6.2008 I. stupeň vysokoškolského štúdia, od 1.9.2008 do 3.6.2010 II. stupeň vysokoškolského štúdia a menovaný mal schválený individuálny študijný plán na akademický rok 2008/2009 (č.l. 136).

15. Z výpisov z obchodného registra predložených žalobcom súd zistil, že v spol. Appraisal services s.r.o. Bratislava (č.l. 144) štatutárnym orgánom a konateľom uvedenej spoločnosti bol žalobca od 30.7.2008 do 10.1.2012, v spoločnosti AUKCIE LEGAL s.r.o. Žilina štatutárnym orgánom, konateľom bol žalobca od 11.1.2013 do 23.6.2015 a spoločnosť bola založená od 11.1.2013.

16. Svedok J. H., predseda OSBD, sa vyjadroval, že spoločnosť AUKCIE LEGAL, kde bol konateľom A.. R., vykonávala dobrovoľné dražby, pričom si nepamätá, odkiaľ sa dozvedel o trestnom stíhaní žalobcu.

17. Svedok F. H. udával, že žalobca vykonával činnosť v znaleckej organizácii Appraisal services s.r.o., kde vykonával funkciu znalca a osoby zodpovednej za znaleckú činnosť a niekedy v r. 2010 prišila im na ich znaleckú organizáciu od policajtov správa, aby podali posudok a oznámili ďalšie skutočnosti o výške jeho príjmu a ako konateľ, ktorý mal na starosti dennú bázu, konfrontoval menovaného a žiadal od neho informácie a vtedy mu on oznámil, že ide o neplatenie výživného a je vedené trestné stíhanie voči nemu. Vedené trestné stíhanie bolo podmienkou pre pozastavenie výkonu znaleckej činnosti a asi v r. 2011 následne bol z funkcie konateľa p. R. odvolaný a obmedzil sa vlastne s ním kontakt a došlo k zhoršeniu vzťahov medzi zamestnancami. V súčasnosti má s ním vzťah normálny, pričom nie je rovnaký, nakoľko niektoré veci sa nedajú vrátiť a negatívne na neho vplývalo, keď si niekto neplní svoju vyživovaciu povinnosť.

18. Svedok Z. E. uviedol, že p. R. bol štatutárnym zástupcom v znaleckej organizácii Appraisal services s.r.o. ako osoby zodpovednej za znaleckú činnosť. On pracoval na pozícii stážistu a metodicky ich riadil, kontroloval činnosť. Následne sa dozvedel od p. F., že bol p. R. odvolaný z funkcie konateľa a že nebude vykonávať funkciu zodpovedného zástupcu. P. R. užíval u nich veľký rešpekt z titulu jeho vzdelania, bol znalec, ekonóm, právnik a úspešný podnikateľ a to, že neplatil výživné, ich veľmi prekvapilo. Vyhýbal sa akéhokoľvek kontaktu a spolupráci s p. R., aby sa nepreniesla a nebola ohrozená povesť ich spoločnosti.

19. Sekera E. - brat žalobcu uviedol, že do firmy GRF s.r.o. Žilina chodili zásielky z polície a žiadali vyjadrenia, ako aj keď prišli k známym, ktorým to povedala bývalá manželka, zostali z toho emotívni, strácali chuť do života. Aj rodičov táto situácia nemilo zasiahla. Brat zostával väčšinou sám a nestretával sa s nimi. Už informáciu o ukončení trestného stíhania málokto reflektoval, s bratom si dobre rozumie a ich vzťah nebol zmenený, práveže v tom čase ich to ešte viac zomklo. Spoločnosť GRF naďalej funguje a boli dvaja konatelia, každý mohol konať samostatne a myslí si, že keďže nemali dôveru ku bratovi, nemali ani ku nemu, prišli asi o niekoľko zákazníkov.
20. Súd základ nároku na náhradu škody posúdil podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu až na prípady hodné osobitného zreteľa je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti.

21. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

22. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

23. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

24. Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

25. Podľa § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

26. Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

27. Podľa § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

28. Podľa § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

29. V danej veci neboli sporné skutkové okolnosti, že uznesením OR PZ ČVS: ORP-656/OVK-ZA-2010 zo dňa 4.8.2010 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného za prečin zanedbania povinnej výživy (č.l. 96), okresná prokuratúra Žilina uznesením zo dňa 13.9.2010 č. j. 3Pv 676/10-6 v trestnej veci rozhodla tak, že sťažnosť obvineného žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa zo dňa 4.8.2010 o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietol (č.l. 97) a dňa 31.3.2011 bola doručená Okresnou prokuratúrou Žilina obžaloba na obvineného a bolo pridelené trestné konanie sp. zn. 28T 39/2011 (č.l. 8) a rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 28T 39/2011-921 zo dňa 20.3.2014 (č.l. 45) obžalovaný žalobca spod obžaloby oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom.

30. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania vznesenia obvinenia, oslobodenie spod obžaloby (zastavenie trestného konania), ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia oslobodenia spod obžaloby sa trestné stíhanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (viď názor publikovaný v uznesení NS SR sp. zn. MCdo 15/2009 publikovaný v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdu SR pod č. 57/2010). Aj v danom prípade, pokiaľ došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 28T 39/2011-921 zo dňa 20.3.2014 v plnom rozsahu, nakoľko skutok nie je trestným činom, súd je toho názoru, že v zmysle ustálenej súdnej praxe je možné považovať všetky rozhodnutia, ktoré predchádzali vydaniu oslobodzujúceho rozsudku za nezákonné bez toho, aby došlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (viď podmienky uvedené v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

31. Pri výklade pojmu nezákonného rozhodnutia v zmysle podmienok uvedených v § 3 ods. 1 písm. a), § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. existuje rozsiahla rozhodovacia činnosť súdov, ktorá sa zaoberala skúmaním zákonných predpokladov nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 53/93, 1CZ 41/90 a ďalšie). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je

neskorší výsledok trestného konania. Akékoľvek skončenie trestného konania odlišné od odsudzujúceho rozsudku zakladá nezákonnosť rozhodnutia, ktorým bolo toto trestné konanie začaté. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V tejto súvislosti nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. IIUS/25/2011 zo dňa 24.3.2011, uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 183/2009 zo dňa 30.11.2009). Za nedôvodnú preto súd považoval argumentáciu žalovaného v tvrdení, že ak nedošlo k zrušeniu právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia, nie je splnená podmienka nezákonného rozhodnutia v zmysle § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z.

32. Rovnako nie je dôvodná námietka žalovaného, kedy podľa ustanovení § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. K tejto námietke žalovaného súd udáva, že v danom prípade o takýto prípad sa nejedná. Obsah uznesení o vznesení obvinenia za prečin zanedbania povinnej výživy, proti ktorému podal žalobca sťažnosť, ktorá bola príslušným prokurátorom OP Žilina posúdená ako nedôvodná, z tohto dôvodu uznesením 3Pv 676/10-6 zo dňa 13.9.2010 zamietnutá, následne došlo dňa 31.3.2011 prokurátorkou OP Žilina k podaniu obžaloby, bolo potrebné hodnotiť aj v kontexte s rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 28T 39/2011 zo dňa 20.3.2014, ktorým tento žalobcu spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil, nakoľko skutok nie je trestným činom. Z odôvodnení je nepochybné, že súd sa zaoberal trestnoprávnou zodpovednosťou obžalovaného za prečin zanedbania povinnej výživy a v rámci predbežnej otázky hodnotil majetkové a zárobkové pomery oboch rodičov v rozhodnom období, pričom výška vyživovacej povinnosti bola určená súdom až v rozvodovom konaní spolu v sume 280 eur na obe deti až v r. 2012, pričom súd konštatoval, že počas trestného konania môže určiť odlišnú výšku výživného než bola určená v občianskom súdnom konaní, avšak táto môže byť nižšia, nie však vyššia. S poukazom na rozsah plnenia vyživovacej povinnosti preukázaný obžalovaným v naturálnej forme, ktorým priamo prispieval na bývanie, ako aj platby smerujúce v prospech maloletých detí týkajúce sa nákupu ošatenia, sčasti potravín a platieb súvisiacich so školskými a mimoškolskými aktivitami detí, súd konštatoval po započítaní týchto platieb, že nebola naplnená objektívna ani subjektívna stránka skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy. Súd zdôraznil, že na to, aby mohol rozhodnúť o vine, musí byť dôkazmi jednoznačne preukázaná a nemal by mať najmenšie pochybnosti. V tomto prípade súd konštatoval, že konanie obžalovaného nenaplnilo všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy, a preto obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

33. Sporná v konaní zostala výška uplatnenej náhrady majetkovej ujmy, rozsah poskytnutých služieb právnej pomoci, ako i výška nemajetkovej náhrady.

34. Na základe vykonaného dokazovania hodnotiac dôkazy a po právnej stránke posúdenia veci súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je sčasti dôvodná.

35. V súvislosti s obhajobou žalobcu v trestnom konaní vznikla škoda spočívajúca v zaplatených trovách obhajoby ním zvoleným advokátom v sume 1.113,95 eur a jeho žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody listom zo dňa 3.11.2014 adresovaným Ministerstvu spravodlivosti SR (č.l. 73 spisu) nebolo vyhovené, postúpenie - opätovný nárok na ministerstvo spravodlivosti žalovaným zo dňa 20.2.2015 (č.l. 81) doručené 27.2.2015 žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu, pričom žalovaný v danej veci namietal pasívnu vecnú legitimáciu, pričom k výške uplatneného nároku sa nevyjadroval. Žalobca využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom po podaní obžaloby boli výlučnou príčinou vzniku trov spätých s obhajobou a príčinná súvislosť je tým nepochybná. V konaní bolo tiež nepochybne preukázané, že príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 3.10.2014 žalobca zaplatil trovy obhajoby vedeného trestného konania v sume 1.217,89 eur.

36. Súd v danej veci v súvislosti s rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní, ako i v rámci trestného konania posúdil jednotlivé úkony poskytnutej právnej služby v spojitosti s trestným spisom sp. zn. 28T 39/2011 a dospel k záveru, že úkony právnej služby špecifikované vo vyúčtovaní dňa 26.9.2014 (č.l. 71) pod por. č. 1 až 14 sú dôvodné, a to vo výške 1.113,95 eur. Súd priznal úkony, a to: 1/ dňa

6.6.2012 prevzatie, príprava, prvá porada s klientom sumu 71,21 eur (63,58 eur + režijný paušál 7,63 eur), 2/ dňa 28.6.2012 hlavné pojednávanie sumu 71,21 eur, 3/ dňa 17.8.2012 porada s obžalovaným sumu 71,21 eur, 4/ dňa 20.8.2012 návrh na zabezpečenie dôkazov sumu 39,42 eur (t.j. 1 31,79 eur + režijný paušál 7,63 eur), 5/ dňa 9.10.2012 porada s obžalovaným sumu 71,21 eur, 6/ dňa 11.10.2012 hlavné pojednávanie sumu 134,70 eur (2 úkony), 7/ dňa 24.1.2013 hlavné pojednávanie sumu 137,97 eur (2 úkony - á 65,08 eur + režijný paušál 7,81 eur), 8/ dňa 6.5.2013 porada s obžalovaným sumu 72,89 eur, 9/ dňa 7.5.2013 hlavné pojednávanie sumu 72,89 eur, 10/ dňa 9.5.2013 hlavné pojednávanie sumu 137,97 eur (2 úkony), 11/ dňa 14.5.2013 hlavné pojednávanie - vyhlásenie rozhodnutia sumu 24,08 eur (tj. 1 16,27 eur + 7,81 eur režijný paušál), 12/ dňa 20.5.2013 odvolanie proti rozhodnutiu sumu 72,89 eur, 13/ dňa 20.3.2014 hlavné pojednávanie sumu 68,15 eur, 14/ dňa 12.8.2014 odvolacie konanie, verejné zasadnutie sumu 68,15 eur s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 3 písm. c), § 14 ods. 1 písm. a), b), d), § 14 ods. 2 písm. e), § 14 ods. 3 písm. a), § 14 ods. 5, § 15, § 18, § 20c Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Súd poznamenáva, že pre rok 2012 odmena 63,58 eur + režijný paušál 7,63, rok 2013 65,08 eur + režijný paušál 7,81 eur, rok 2014 odmena 67 eur a režijný paušál 8,04 eur, pričom právny zástupca vyčíslil odmenu za rok 2014 vo výške 60,11 eur a súd jeho návrh nemohol prekročiť. Teda trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 1.113,95 eur súd považoval za účelné a dôvodné a za takto spôsobenú škodu zodpovedá štát, ktorý sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť.

37. Súd mal nepochybne preukázané, že na strane žalobcu vznikla majetková ujma spočívajúca vo vynaložených nákladoch na obhajobu v trestnom konaní za špecifikované úkony dôvodne spolu vo výške 1.113,95 eur titulom majetkovej ujmy a v tejto výške i priznal nárok na náhradu škody. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. V časti o zaplatenie sumy 103,85 eur konanie zastavil s poukazom na dispozitívny úkon žalobcu podaním zo dňa 26.6.2017 (č.l. 127 spisu) a pri aplikácii ustanovenia § 144 CSP (žalobca môže vziať žalobu späť) a § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

38. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur, súd skúmal či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyvolanej vo sfére osobnostných práv toho, proti komu bolo vedené nezákonné trestné stíhanie a jej výšku ustálil s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje.

39. Súd na základe vykonaného dokazovania a to vyjadrenia žalobcu a vyhodnotenia svedeckých výpovedí dospel k záveru, že v dôsledku vedeného trestného stíhania v období od 4.8.2008 do 12.8.2014 došlo k zásahu v jeho osobnom a profesijnom živote. Trestné stíhanie nesporne predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného v článku 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.

40. Pri rozhodovaní o rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prihliadal v prospech žalobcu na skutočnosť, že v prípade žalobcu sa jednalo o osobu, ktorá vo svojej profesijnej činnosti vstupovala do mnohých medziľudských vzťahov, žalovaný bol zapísaný v zozname advokátskych koncipientov vedeného komorou advokátov, znalcov a jeho komunikácia s okolím sa prejavovala odovzdávaním svojich vedomostí a skúsenosti iným. Podľa názoru súdu vedené trestné stíhanie je závažnou okolnosťou s negatívnym dopadom tak v rodinnom, ako i spoločenskom okruhu žalobcu. Napriek tomu, že len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy (čl. 50 ods. 1 Ústavy SR) a každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu, pričom podľa názoru súdu predmetné trestné stíhanie žalobcu za prečin zanedbania povinnej výživy, zasiahlo do mimoriadnej citlivej oblasti života žalobcu - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti najmä v jeho profesijnej činnosti, nakoľko ako advokátsky koncipient bol povinný bezodkladne oznámiť komore všetky skutočnosti, ktoré môžu byť dôvodom na pozastavenie výkonu advokácie alebo na vyčiarknutie zo zoznamu advokátov (§ 8 ods. 2 písm. b) komora môže pozastaviť výkon advokácie tomu proti komu sa začalo trestné stíhanie za trestný čin do právoplatného rozhodnutia vo veci), nakoľko obligatórnou podmienkou výkonu advokácie ako i znalca zapísaného v zozname je bezúhonnosť. Zo

svedeckých výpovedí (F.., Z.) bolo preukázané, že kolegovia žalobcu mali vedomosť o začatí trestného stíhania v súvislosti s osobou žalobcu a ich svedecké výpovede jednoznačne opísali vnímanie osoby žalobcu v postavení naznačujúcom trestnú činnosť a je bez pochyby, že takéto vnímanie morálneho profilu osoby žalobcu cez pochybnosti o jeho čestnosti spôsobili nemajetkovú ujmu medzi kolegami, ľuďmi, ktorí ho poznali z jeho odbornej znaleckej činnosti. V. vedené trestné konanie preukázateľne spochybnilo čestnosť a svedomitosť plnenia povinností žalobcu nielen ako advokátskeho koncipienta (správanie v súlade so zákonmi Slovenskej republiky, ako aj so spoločenskými pravidlami morálky), ako i znalca zapísaného v zozname, kedy výkon týchto profesijných činností si vyžaduje vysokú úroveň tzv. spoločenskej bezúhonnosti a bez ohľadu na trestnoprávne dôsledky so sebou nesie aj istú spoločenskú sankciu vo forme diskvalifikácie. Žalobca počas trestného konania bol vystavený neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, pretože nebola naplnená objektívna ani subjektívna stránka skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy. Podľa súdu oslobodenie žalobcu spod obžaloby je dôkazom toho, že neboli preukázané skutočnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania. Zo strany žalovaného preto išlo o neoprávnený zásah do práv žalobcu.

41. Za dôležitú skutočnosť považoval súd aj to, že trestné stíhanie trvalo štyri roky a žalobca ako obžalovaný spáchanie skutku v celom priebehu trestného konania popieral a z vykonaných dôkazov v trestnom konaní s poukazom na rozsah plnenia vyživovacej povinnosti preukázaný obžalovaným v naturálnej forme, ktorým priamo prispieval na bývanie, ako aj platby smerujúce v prospech maloletých detí týkajúce sa nákupu ošatenia, sčasti potravín a platieb súvisiacich so školskými a mimoškolskými aktivitami detí, súd konštatoval po započítaní týchto platieb, že nebola naplnená objektívna ani subjektívna stránka skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy. S prihliadnutím na závažnosť ujmy na uvedených právach žalobcu, berúc do úvahy následné reakcie, ktoré zásah do práv žalobcu vyvolal v jeho profesijnej činnosti, preto súd určil rozsah náhrady nemajetkovej ujmy sumou 2.000 eur. Pri určení výšky náhrady vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom zohľadnil okolnosti, za ktorých došlo k ujme a aj jej celkovú závažnosť, kedy žalobca v rozpore so skutočnosťou bol označený za páchateľa protiprávnej činnosti (prečinu zanedbania povinnej výživy), ktorá je všeobecne považovaná za nemorálnu, pričom dovtedy v očiach kolegov bol považovaný za slušného človeka, ktorý chráni právo a plní si riadne svoje povinnosti. Trestné stíhanie nepochybne vyvolalo u žalobcu pocit neistoty a v prípade vzneseného obvinenia mohol mu byť pozastavený podľa § 8 ods. 2 písm. b), § 63 zák.č. 586/2003 Z.z. o advokácii výkon jeho funkcie, čo by následne spôsobilo stratu na príjme, v jeho odbornej znaleckej činnosti došlo k ukončeniu funkcie konateľa v spoločnosti Appraisal services s.r.o. Bratislava. Je potrebné tiež uviesť, že v konaní nebolo preukázané, že vedené trestné stíhanie žalobcovi spôsobilo stratu zamestnania, naďalej pokračoval vo svojom externom štúdiu - dokončil druhý stupeň na vysokej školy a rozšíril svoje podnikateľské aktivity (založenie spoločnosť AUKCIE LEGAL s.r.o.)

42. Vychádzajúc z podmienok uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z . na základe daného stavu súd vyvodil záver, že nebolo možné konštatovať v zmysle tvrdenia žalobcu, že do jeho osobnostných práv došlo v takom rozsahu a s takými uvádzanými následkami, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v návrhu požadovanom rozsahu, prípadne v inej vyššej sume. Súd dospel k záveru, že je dôvodné v zmysle ustanovení § 17 ods. 3 cit. zákona priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur (t.j. 10 % z požadovaného rozsahu), ktorú sumu súd považoval za primeranú zásahu, ktorý bol žalobcovi vo sfére jeho spoločenského a profesijného života spôsobený.

43. Na základe vyššie uvedených skutkových zistení a úvah súd rozhodol o nemajetkovej ujme vo výške 2.000 eur a žalobu v zostávajúcej časti (nad sumu 2.000 eur s príslušenstvom) zamietol.

44. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o meškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Podľa ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

46. V konaní bolo nesporné, že žalovaný na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie žiadosti nereagoval a neplnil ani čiastočne a z vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané, že žalobca listom zo dňa 3.11.2014, doručený 21.11.2014 (č.l. 75), požiadal o predbežné prerokovanie síce na nepríslušný orgán a dotknutý orgán listom 10.12.2014 postúpil žalovanému predmetnú žiadosť a listom zo dňa 16.12.2014 (č.l. 76) sa k uplatnenému nároku nevyjadril, preto nastúpila zákonná fikcia odmietnutia návrhu na predbežné prerokovanie na náhradu škody uplynutím šiestich mesiacov odo dňa doručenia návrhu (§ 16 ods. 4, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde) a teda dňom 22.5.2015 žalovaný dostal sa do omeškania s plnením jeho pohľadávky.

47. S poukazom na vyslovený právny záver o dôvodnosti v časti uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody (majetkovej a nemajetkovej ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím, preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.113,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.113,95 eur od 22.5.2015 až do zaplatenia titulom trov právneho zastúpenia a sumy 2.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.000 eur od 22.5.2015 až do zaplatenia titulom nemajetkovej ujmy a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

48. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí v spojení s § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. Žalobca mal vo veci úspech čiastočný, preto súd pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde v Žiline.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).